

ทฤษฎีเกมในรูปแบบความขัดแย้งในสังคมไทย

อาจารย์ ดร.อรรถกฤต ปัจฉิมนันท์ *

การศึกษาวิชารัฐศาสตร์ในปัจจุบันโดยเฉพาะวิชา การเมืองและการปกครองเปรียบเทียบกับโดยเน้นการวิเคราะห์การปกครองภายใต้ระบอบประชาธิปไตยมีความสำคัญอย่างมากในการทำ ความเข้าใจถึงปัญหาที่นำมาสู่ความแตกต่างในด้านการออกแบบนโยบายต่างๆรวมถึงการพัฒนาระบบเศรษฐกิจที่แตกต่างกันในกลุ่มประเทศต่างๆ Burkhart Ross E.; Michael S. Lewis-Beck (1998), Anne O. Krueger Root, Hilton L. (1994) และ Mesquita De Bueno Bruce (2000) ได้อธิบายระบบสถาบันทางการเมืองและระบบวัฒนธรรมการเมืองโดยทั่วไปที่เป็นตัวบ่งชี้ถึงความสัมพันธ์ของระบบพรรคการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ การเลือกตั้ง และ ผลลัพธ์ของรูปแบบนโยบาย รวมถึง แนวคิดการบริหารประเทศในรูปแบบของระบบสถาบันภายใต้ระบอบประชาธิปไตย โดย Arend Lijphart (1999) ได้มุ่งเน้นที่จะศึกษาการดำเนินการนโยบายต่างๆที่สำคัญใน 36 ประเทศโดย การเปรียบเทียบระบบพรรคการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ และการเลือกตั้ง ภายใต้เงื่อนไข Westminster Model และ Consensus model ในการศึกษาการพัฒนาความสัมพันธ์ของ Formal Institutions และ Informal Institutions ซึ่งความสัมพันธ์เหล่านี้จะนำไปสู่ความเข้าใจในหลักเกณฑ์และความแตกต่างของนโยบายต่างๆ นอกจากนั้นการวิจัย ของ Pier Carlo P (1997), North Douglass C., Barry R. Weingast (1989), และ Jess Benhabib and Adam Przeworski (2006) บ่งชี้ถึงความสำคัญของระบบพรรคการเมืองที่เป็นส่วนหนึ่งของสถาบันแบบทางการ(Formal Institutions)และมีความสัมพันธ์กับวัฒนธรรม เชื้อชาติ และ ศาสนา หรือ สถาบันแบบไม่ทางการ(Informal Institutions) ได้อย่างเด่นชัดเนื่องจาก ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นตัวบ่งชี้ถึงการขับเคลื่อนของระบบสถาบันโดยรวม (Institutions) ในการพัฒนาระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยผ่านกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเจรจาในรูปแบบการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าที่สุด (Bargaining on Transaction Costs) โดยเฉพาะมุมมองของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาและด้อยพัฒนา เนื่องมาจากการขับเคลื่อนการพัฒนาระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยเป็นสัญญาณในการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน (Long-Term Economic Growth by Democratic Transition) เช่น ปัจจัยของระบบการเลือกตั้งและระบบพรรคการเมืองที่เอื้ออำนวยให้กับพรรคการเมืองในการดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูประบบราชการแต่ในทางตรงกันข้ามความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นอาจนำมาสู่ความถดถอยในการขับเคลื่อนนโยบาย

* ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบริหาร และ อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ต่างๆ เช่น ปัญหาความขัดแย้งในทางการเมือง และ สังคม ที่เริ่มก่อตัวจากความบกพร่องของระบบ
พรรคการเมือง หรือ นโยบายต่างๆที่เอื้อผลประโยชน์ และในที่สุดทำให้เกิดความเสียหายแก่
ประเทศชาติและกับความเชื่อมั่นในการลงทุนของต่างชาติ โดยเฉพาะผลจากการรัฐประหารที่ผ่านมา
หลายครั้งในประเทศไทย

ปัจจุบันปัญหาดังกล่าวนี้มีความเชื่อมโยงกันของปัจจัยในระบบสถาบันโดยรวม เช่น ความ
ขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมืองที่เกิดจากความเชื่อมโยงกันระหว่างการขาดกฎหมายที่เข้มงวด
และการแสวงหาผลประโยชน์จากนโยบายของพรรคการเมือง ซึ่งความขัดแย้งขั้นพื้นฐานในด้านกฎ
กติกาทางการเมืองเหล่านี้นำมาสู่การขาดประสิทธิภาพ (Pareto Inefficiency) ในการใช้นโยบาย
ทางด้านจุลภาคและ มหภาคต่างๆ ที่จะใช้ในการขับเคลื่อนในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ผลกระทบ
ของความขัดแย้งนี้ ได้สะท้อนถึงการปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบครึ่งใบ หรือ ระบอบ
ประชาธิปไตยแบบไม่เต็มใบ อย่างชัดเจน โดยมีรัฐธรรมนูญเป็นแค่สัญลักษณ์ในรูปแบบ Consensus
เท่านั้นและไม่ได้บ่งชี้ถึงความเป็นประชาธิปไตยแบบสมบูรณ์

ดังนั้นบทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่มุ่งเน้นการศึกษาจากทฤษฎีเกมในทางเศรษฐศาสตร์ และ
รัฐศาสตร์ เพื่อที่จะหากรอบแนวคิด เงื่อนไข และความสัมพันธ์ของความขัดแย้งพื้นฐานที่เกิดขึ้นจาก
ความสัมพันธ์เชิงลึกของระบบพรรคการเมือง หรือ Formal Institution และระบบอุปถัมภ์ หรือ
Informal Institution เช่น ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดระหว่างผู้ที่สนับสนุนระบอบทักษิณ
และกลุ่มที่ต่อต้านระบอบทักษิณโดยระบอบทักษิณก่อให้เกิดการเอื้อผลประโยชน์ให้แก่พวกพ้อง
ดังนั้น ถ้าจะแก้ที่ปัญหาทางการเมืองทางวัฒนธรรมและการเปลี่ยนระบบการเลือกตั้งอาจไม่ ใช่ว่าสิ่งที่
แก้ไขได้ง่ายในระยะสั้น เนื่องมาจากพฤติกรรมของพรรคการเมือง ข้าราชการประจำ องค์กรอิสระ และ
อาจารย์ตุลาการ มีความเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์กับ ทางด้านวัฒนธรรม ที่มีมานาน การหาวิธีการ
แก้ปัญหาในทางปฏิบัติเป็นประเด็นที่ควรนำมาพิจารณา เนื่องมาจากปัญหาที่เกิดขึ้นไม่สามารถใช้
แนวทางแก้ปัญหาโดยใช้ทฤษฎีโดยตรง แต่ต้องเอาแนวคิดทางทฤษฎีที่เกิดขึ้นใหม่มาคิดอย่างรอบคอบ
หรือต้องคิดแนวทางใหม่ๆ ดังนั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องสร้างกฎกติกาที่เหมาะสมโดยสร้างกฎ
กติกาภายใต้การปฏิรูปมาตราต่างๆในรัฐธรรมนูญนิยามใหม่ที่มีการควบคุมปัญหาของพฤติกรรมใน
โครงสร้างทางวัฒนธรรมซึ่งเอื้อประโยชน์ โดยเฉพาะกลุ่ม พรรคการเมือง และ ข้าราชการประจำต่างๆ
ที่นำไปสู่สังคมของการคอร์รัปชั่นเชิงนโยบายในรูปแบบที่ซับซ้อน (Rent-seeking Behaviors) อย่าง
ชัดเจน ตัวอย่างเช่น การปฏิรูประบบของโครงสร้างทางวัฒนธรรมในเชิงอุปถัมภ์ ภายใต้สภาวะ
ลึกลับที่กำกวมที่เกิดขึ้นกับประเทศที่กำลังพัฒนาและด้อยพัฒนา โดยมีกรอบการคิดและนโยบายแบบที่มี
เงื่อนไขอย่างถูกต้องและชัดเจน โดยบทความนี้ไม่มีจุดประสงค์ในการหาวิธีที่จะแก้ปัญหาในสังคมไทย
แต่มีจุดประสงค์ที่จะเน้นการใช้กรอบและแนวทางทฤษฎีสมัยใหม่ในการวิเคราะห์ความขัดแย้งใน

รูปแบบของสมการและสร้างปัจจัยในการอธิบายความล้มเหลวของการเจรจาและข้อตกลงที่เกิดขึ้น โดยบทความแบ่งการอธิบายและการวิเคราะห์ดังนี้

- 1) การอธิบายต้นเหตุปัญหาความขัดแย้งและกรอบการคิดทฤษฎีความพึงพอใจ
- 2) การวิเคราะห์ปัจจัยหรือตัวแปรที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมืองในรูปแบบสมการ และ
- 3) ความเข้าใจกรอบการคิดทฤษฎีเกมภายใต้ความขัดแย้งพื้นฐานในสังคมไทย

1) การอธิบายต้นเหตุปัญหาความขัดแย้งอย่างสั้นและกรอบการคิด ทฤษฎีความพึงพอใจ

ปัญหาความขัดแย้งทางความคิดทางการเมืองในสังคมไทยที่เห็นได้อย่างชัดเจนในปัจจุบันเกิดจากความขัดแย้งในอุดมการณ์ทางการเมืองระหว่างผู้ที่สนับสนุนระบอบทักษิณ และกลุ่มที่ต่อต้านทักษิณนั้น สืบเนื่องมาจากการที่นโยบายต่างๆ ของ พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร มาใช้และส่งผลทำให้ประชากรในระดับรากหญ้ามีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น หรือ การยกระดับความพึงพอใจในระบอบทักษิณ จึงทำให้มีผู้สนับสนุนระบอบทักษิณอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องมาจากการที่นโยบายหลักของผู้นำชื่อ ทักษิณ ได้ใช้นโยบายที่มีการยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรส่วนใหญ่ให้ดีขึ้น โดยอุดมการณ์และแนวคิดสมัยใหม่ของพรรคไทยรักไทยเข้าใจถึงหลักนโยบายที่นำมาใช้ โดยสามารถอธิบายแนวคิดสมัยใหม่ของพรรคไทยรักไทยโดยใช้กรอบของ Spatial Model of Election หรือ Median Voter Theme มาอธิบายถึงพฤติกรรมในการเสนอโครงการริเริ่มต่างๆ ที่สำคัญ เช่น โครงการด้านเศรษฐกิจและสังคมที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจของประชากรส่วนใหญ่ในประเทศไทย โดย พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ได้เน้นถึง โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ โครงการสามสิบบาทรักษาทุกโรค รวมถึงการจ่ายหนี้สินกองทุนการเงินระหว่างประเทศ จากงบประมาณการคลังที่มีจำกัด ซึ่งโครงการหลักๆ ได้นำมาสู่ความสำเร็จในการบริหารประเทศโดย ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Products)

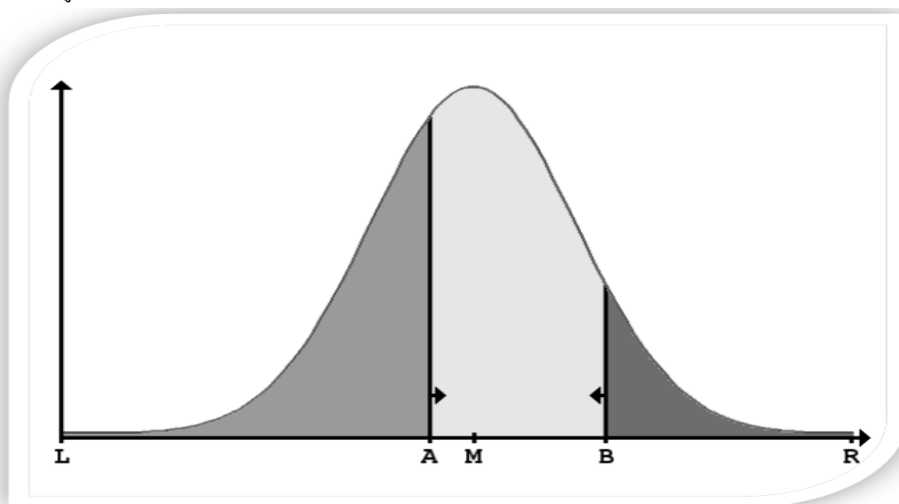
นักรัฐศาสตร์ Theme Burton A. Abrams และ Kenneth A. Lewis (1987) ได้วางกรอบแนวทางและเงื่อนไขของทฤษฎีหลักการและเหตุผล (Model of Rational Choice) ที่มีความจำเป็นอย่างมากในการวิเคราะห์ความพึงพอใจจากค่ากลาง หรือ ค่าความพึงพอใจของจำนวนของผู้มาใช้สิทธิในการเลือกตั้งทั้งหมดภายใต้กรอบนโยบาย ดังนั้นก่อนที่ผู้เขียนจะเริ่มอธิบายทฤษฎี Spatial Model of Election หรือ Median Voter ผู้เขียนจำเป็นต้องอธิบายกรอบการคิดที่อธิบายถึง ทฤษฎีความพึงพอใจ หรือ Utility Functions

กรอบการคิด ทฤษฎีความพึงพอใจ หรือ Utility Functions

$$EU(\alpha) = \sum_{all \omega} P(\omega)U[\Omega(\omega, \alpha)] \dots\dots\dots (1)$$

กรอบการคิดการตัดสินใจต่างๆในการเลือกกลยุทธ์หรือการกระทำจำเป็นต้องเข้าใจถึงเงื่อนไขต่างๆหรือปัจจัยในการตัดสินใจ ที่ประกอบไปด้วยตัวแปรตาม คือ การคาดเดาในการกระทำ (EU) จาก การเลือกกลยุทธ์ (α) ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ถึงผลลัพธ์จากการตัดสินใจที่ดีที่สุดจากเงื่อนไขและตัวเลือกที่มีอยู่ เช่น ความน่าจะเป็น (P) ในการคาดคะเนเหตุการณ์ต่างๆ (ω) ที่อาจจะเกิดขึ้นโดยผลลัพธ์ (Ω) นำไปสู่การกระทำจากการคาดเดาเหตุการณ์ต่างๆ [$EU(\alpha)$] ดังนั้นการเลือกกลยุทธ์จำเป็นต้องนำ ค่าความน่าจะเป็นภายใต้เหตุการณ์ต่างๆ มาคูณกับความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากผลลัพธ์ โดยสมการความพึงพอใจสามารถบ่งชี้ถึงกรอบการคิดการตัดสินใจในการเสนอนโยบายที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดภายใต้งบประมาณที่มีอยู่และจำกัดจากแรงกดดันของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

จำนวนของผู้มาใช้สิทธิในการเลือกตั้ง

นโยบายหลักในการพัฒนาประเทศ

รูปภาพที่ 1

เกมการแข่งขันระหว่างพรรคการเมืองในการเสนอ นโยบาย ภายใต้การเลือกตั้งในสังคมไทย (Zero-Sum Game)

การนำกรอบแนวคิดของ Spatial Model of Election ของ James D. Morrow (1994, 104-107) สามารถอธิบายได้ว่าการว่าตำแหน่งของการเสนอ นโยบาย ที่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดและต่อเนื่องในการรักษาฐานอำนาจทางการเมือง เช่น การเสนอ นโยบายหลักของพรรคไทยรักไทยในตำแหน่ง A ส่วนพรรคประชาธิปัตย์ หรือ พรรคฝ่ายค้านเสนอ นโยบายในตำแหน่ง B เห็นได้ว่านโยบายของพรรคไทยรักไทยอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้เคียงกับค่ากลาง หรือ ค่าความพึงพอใจที่สูงที่สุดจากจำนวนของผู้ที่มาใช้ สิทธิในการเลือกตั้งทั้งหมดโดยจำลองเหตุการณ์ก่อนการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2548 ดังนั้นจากกรอบแนวคิดของ Spatial Model of Election บ่งชี้ถึงพรรคไทยรักไทยที่สามารถได้รับชัยชนะ

จากผลการเลือกตั้งด้วยคะแนนเสียงกว่า 19 ล้านเสียงในพ.ศ. 2548 โดยมีตำแหน่งของส.ส.ในสภาผู้แทนราษฎรถึงจำนวน 376 ที่นั่ง โดยเป็นการเล่นเกมที่ไม่มีความร่วมมือกัน หรือ Zero-sum Games ระหว่างสองผู้เล่นคือ พรรคไทยรักไทย และ พรรคประชาธิปัตย์ โดยสามารถแบ่งผลลัพธ์ของการเล่นเกม เป็น สองกรณี คือ

ขั้นตอนการตั้งสมมติฐานในการพิสูจน์: การพิจารณาภายใต้เงื่อนไขการเล่นเกมโดยจำเป็นต้องกำหนดหาจุดดุลยภาพในการแข่งขันในด้านการเสนอนโยบายหลัก เช่น นโยบายทางเศรษฐกิจ หรือ นโยบายทางสังคม โดยกำหนดเงื่อนไขว่าค่ากลาง หรือ ค่าความพึงพอใจที่สูงที่สุดของจำนวนของผู้มาใช้ สิทธิ์ในการเลือกตั้งทั้งหมด ($Y_m = M$)¹ โดยกำหนดตำแหน่งของพรรคไทยรักไทยในการเสนอนโยบาย คือ ตำแหน่ง A และกำหนดตำแหน่งของพรรคประชาธิปัตย์ในการเสนอนโยบาย คือ ตำแหน่ง B ผลลัพธ์จากการวิเคราะห์แบ่งเป็น สามกรณีดังต่อไปนี้

$$\text{Payoff} = \begin{cases} |Y_m - A| > |B - Y_m| : -1 \text{ ถ้า พรรคไทยรักไทยเสนอนโยบายที่ไม่สามารถนำมาสู่ชัยชนะ} \\ |Y_m - A| < |B - Y_m| : 1 \text{ ถ้า พรรคไทยรักไทยเสนอนโยบายที่สามารถนำมาสู่ชัยชนะ} \\ |Y_m - A| = |B - Y_m| : 0 \text{ ถ้า พรรคไทยรักไทยเสนอนโยบายที่เหมือนกับพรรคประชาธิปัตย์} \end{cases}$$

ในทางกลับกันอะไรคือกลยุทธ์ที่ดีที่สุดของพรรคไทยรักไทยถ้าพรรคประชาธิปัตย์จะเสนอนโยบายในตำแหน่งไหนก็ตาม คำตอบที่ดีที่สุดของพรรคไทยรักไทยในการวางตำแหน่งของนโยบาย (X) ภายใต้กรอบการกำหนด $2Y_m = R$ และ $L = 0$ (พรรคไทยรักไทยและพรรคประชาธิปัตย์ไม่มีการเสนอนโยบาย) ผลลัพธ์จากการวิเคราะห์แบ่งเป็น สามกรณีดังต่อไปนี้

$$\text{Payoff} = \begin{cases} \text{ถ้า } Y_m > A: \text{ พรรคไทยรักไทยเสนอนโยบายที่สามารถนำมาสู่ชัยชนะ คือ } A > X > 2Y_m - B \\ \text{ถ้า } Y_m < B: \text{ พรรคไทยรักไทยเสนอนโยบายที่สามารถนำมาสู่ชัยชนะ คือ } B > X > 2Y_m - B \\ \text{ถ้า } Y_m = B: \text{ พรรคไทยรักไทยเสนอนโยบายที่เหมือนกับพรรคประชาธิปัตย์ คือ } X = Y_m \end{cases}$$

¹ James D. Morrow (1994) Game Theory for Political Scientists, Princeton University Press, pp. 104-109

การวิเคราะห์จากกรอบแนวคิดของ Spatial Model of Election สามารถบ่งชี้ว่าการได้รับชัยชนะจากการเลือกตั้งจำเป็นต้องคำนึงถึงค่ากลาง เช่น รายได้โดยทั่วไปที่ประชากรได้รับโดยนำมากำหนดเป็นนโยบายจากฐานอาชีพของประชาชนในเขต หรือจังหวัดนั้น ความเป็นไปได้ที่ดีที่สุดในการเพิ่มหรือยกระดับค่าความพึงพอใจของประชาชนก็ คือ การกำหนดนโยบายตามยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดที่บ่งชี้ถึงความเป็นไปได้จากพื้นที่และลักษณะของการประกอบอาชีพที่ใกล้เคียงกันแต่ในขณะเดียวกันนโยบายต่างๆที่ยกระดับค่าความพึงพอใจของประชาชนของระบอบทักษิณอาจก่อให้เกิดการเอื้อผลประโยชน์ให้แก่พวกพ้อง จึงทำให้ให้เกิดกลุ่มผู้ที่ไม่พอใจ กับกลุ่มผู้ที่ต่อต้านระบบทักษิณ

การแก้ไขรัฐธรรมนูญปี 2540 เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลทำให้เกิดความขัดแย้งของมาตราต่างๆที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินนโยบายของรัฐ โดยมี 6 ประเด็นที่สำคัญในการพิจารณาเช่น มาตรา 237, มาตรา 93-98, มาตรา 190, มาตรา 265, และ มาตรา 266 ภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญใหม่ปี 2550 ที่บ่งชี้ถึงความขัดแย้งทางด้านพื้นฐานทางความคิดของพรรคการเมืองและผลประโยชน์จากพวกพ้องที่นำมาสู่วิกฤตทางการเมืองในปัจจุบันหรือ จากปัจจัยของผลประโยชน์ทางวัฒนธรรมทางการเมืองในระยะยาวที่ได้ก่อให้เกิดความล้มเหลวของการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยจากบริบทของการรัฐประหารและความไม่เป็นธรรมของกระบวนการยุติธรรมที่นำไปสู่สภาวะทางการเมืองการทหารที่มีบทบาททางวัฒนธรรมทางการเมือง และสภาวะการขยายฐานอำนาจทางการเมืองโดยอ้างถึง ความมั่นคง โดยการแสวงหาอำนาจจากรัฐประหารที่นำมาอำนาจทางการเมืองในรูปแบบของการใช้นโยบายภายใต้โครงสร้างในระบบสถาบันต่างๆ เช่น การดำรงตำแหน่งทางการเมืองและคณะกรรมการต่างๆในหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจของคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือ คปค. ที่ก่อให้เกิดความล้มเหลวโดยรวมของการพัฒนาทางประชาธิปไตยโดยสามารถอธิบายจากสาเหตุหลักดังต่อไปนี้

- 1.1) ความล้มเหลวในการตรวจสอบการดำเนินงานต่างๆทางทหาร หลังการรัฐประหารเมื่อเปรียบเทียบกับตรวจสอบทางการเมืองโดยรวม
 - 1.2) ความล้มเหลวในการลดบทบาททางการเมืองในการแทรกแซงบริบททางการเมืองเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมโดยรวม
- ความล้มเหลวโดยรวมที่เกิดขึ้นเป็นความล้มเหลวของวัฒนธรรมทางการเมือง ระบบอุปถัมภ์ และ ความเป็นมาของรัฐธรรมนูญ 2550 ที่ไม่ก่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมในระยะสั้นและระยะยาว

2) การวิเคราะห์ปัจจัยหรือตัวแปรที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมืองในรูปแบบสมการ

ความขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมืองที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในปัจจุบันและไม่อาจจะควบคุมได้จากนโยบายต่างๆ หรือ การเจรจาที่ล้มเหลวถึง สองครั้ง ระหว่างรัฐบาลและแกนนำแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติที่ไม่สามารถหาข้อตกลงที่ได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย โดยการเจรจาที่เกิดขึ้นนำมาสู่ความขัดแย้งที่อาจไม่สามารถหาข้อตกลงได้อีกต่อไปและนำไปสู่ชนวนสำคัญที่นำไปสู่ความแตกแยกที่อาจก่อให้เกิดสงครามกลางเมือง และ ในที่สุดอาจนำไปสู่การแบ่งการปกครองของแต่ละภาคภายใต้การปกครองที่แตกต่างกันไปโดยการปกครองอาจขึ้นอยู่กับ 1) ปัจจัยจากวัฒนธรรม ศาสนา เชื้อชาติ ของแต่ละส่วนแต่ต้องอยู่กับ 2) ฐานอำนาจและบารมีของผู้นำด้วย ดังนั้นในปัจจุบันความขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมืองในระยะสั้นอาจต้องโทษถึงระบบพรรคการเมืองภายใต้รัฐธรรมนูญที่มีอยู่โดยไม่ได้แสดงถึงผลประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมที่ควรได้รับจากความเสถียรภาพของรัฐบาล แต่แสดงถึงกฎกติกาทางการเมืองนิธิธรรม และ นิติรัฐที่อ่อนแอ รวมถึงความผิดพลาดของการบริหารงานของรัฐบาลที่ไม่นำมาสู่นโยบายที่ชัดเจนในการจัดสรรทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ดังนั้นการวิเคราะห์ปัจจัยหรือผลจากวัฒนธรรมทางการเมืองมีความสำคัญอย่างมากที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมือง โดยกำหนดเงื่อนไขของที่นำมาสู่ความขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมืองในรูปแบบสมการ เช่น ปัจจัยระบบการเลือกตั้ง ปัจจัยของสังคมที่เกิดจากการคอร์รัปชัน และ ปัจจัยขนาดของพรรคการเมือง เป็นต้น

รูปแบบในการบ่งชี้ถึงความขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมือง

$$U^c = \sum_{t=0}^{\infty} \delta^t U^c(\Omega_t, \alpha_t) \dots \dots \dots (1)$$

$$\Omega_t = f(\lambda_t) \dots \dots \dots (2)$$

$$\lambda_t = \sum_{t=0}^{\infty} \delta^t f(T_t, \Psi_t, \omega_t) \dots \dots \dots (3)$$

การแยกประเด็นของปัจจัยในการบ่งชี้ความขัดแย้งพื้นฐานของกฎกติกาทางการเมืองสามารถอธิบายในรูปแบบของสมการที่ (1) คือ U^c หรือ *Political Conflicts of Interests* ซึ่งมีความสำคัญในการทำ ความเข้าใจถึงทฤษฎีและตัวแปรในการกำหนดกรอบการอธิบายถึงปัจจัยจากพฤติกรรมทางการเมือง การกำหนดโครงสร้างรูปแบบและเงื่อนไขที่บ่งชี้ถึงความขัดแย้งพื้นฐานภายใต้ระบอบประชาธิปไตยซึ่งประกอบไปด้วย

1) ปัจจัยระบบการเลือกตั้ง (λ_t) ที่เป็นตัวแปรภายใต้กรอบ Westminster Model (Ω_t) เนื่องมาจากกระบวนการเลือกตั้งแบบ Westminster Model เป็นรูปแบบนโยบายที่มองปัจจัยทางวัฒนธรรม เชื้อชาติ และ ศาสนา โดยการเสนอนโยบายจะเป็นนโยบายที่มีแนวโน้มที่โอนเอียงไปที่กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆหรือ ความพึงพอใจของประชาชนส่วนหนึ่ง (Non-Policy Center through

Median Point) ดังนั้นนโยบายที่ออกมาจะอยู่ในรูปแบบการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวและนำมาสู่การซื้อเสียงอย่างง่าย หรือ สังคมของการคอร์รัปชันในเงื่อนไขของพฤติกรรมพรรคการเมืองในแสวงหาประโยชน์จากนโยบายและโครงสร้างของกฎหมายที่อ่อนแอ เช่น

2) ประโยชน์ร่วมของพรรคการเมือง หน่วยงานราชการ และกลุ่มผลประโยชน์กับการจัดตั้งระดับการเก็บภาษีต่างๆ เช่น ภาษีหุ้น (T_i) โดยมีการยกเลิกหรือการหลีกเลี่ยงการจ่ายภาษี ที่นำมาสู่สังคมของการคอร์รัปชันเงินนโยบายในระดับภาษี และอาจเกี่ยวเนื่องความสัมพันธ์แบบผันตรงกับการเปลี่ยนแปลงของระดับภาษีโดยการนำส่วนต่าง (The Profit Margins of Political Interests) ที่ไม่ต้องเสียนำมาใช้ในการหาเสียง เช่น การเปลี่ยนแปลงของระดับภาษีต่างๆในการผูกขาดที่แสดงถึงการใช้อำนาจจากประเพณีของพรรคการเมือง

3) ทุนพัฒนาสังคมที่ต่ำ $\psi_i \in [0,1]$ ที่เกิดจากการนำเสนอนโยบายทางการเมืองที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม ซึ่งนำไปสู่ความแตกแยกทางด้านความคิดซึ่งกระบวนการเหล่านี้จะนำไปสู่การใช้ประโยชน์จากช่องว่างทางกฎหมายที่เอื้อให้กับการคอร์รัปชันจากงบประมาณและภาษีโดยตรงและทางอ้อมในระดับที่สูงจากความได้เปรียบจากปัจจัยระบบการเลือกตั้ง

4) ปัจจัยของการใช้นโยบายที่ไม่มีความเสถียรภาพผ่านการแสวงหาผลประโยชน์จาก นโยบายต่างๆ $\omega_i \in [0,1]$ เป็นตัวบ่งชี้ที่เกิดจากการเก็บภาษีอย่างไม่มีประสิทธิภาพและไม่เป็นธรรม ทำให้รัฐบาลตัดสินใจในการใช้นโยบายการคลังซึ่งนำไปสู่ภาวะเงินเฟ้อและอาจเป็นชนวนในการคอร์รัปชันแบบทางอ้อมจากความได้เปรียบจากปัจจัยระบบการเลือกตั้ง

5) ปัจจัยขนาดและจำนวนของพรรคการเมือง (α_i) ก็มีส่วนสำคัญเนื่องมาจากขนาดของพรรคการเมืองที่มีความใกล้เคียงกันของจำนวนของสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตและสัดส่วนจะสามารถพัฒนาทางเศรษฐกิจได้ดีกว่าขนาดของพรรคการเมืองที่มีความแตกต่างกันและมีจำนวนพรรคที่มากเนื่องมาจากฐานอำนาจที่มีความแตกต่างทางนโยบายและการจัดสรรผลประโยชน์ที่ควรได้รับอาจเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งนำมาสู่การคอร์รัปชันแบบทางตรงและทางอ้อม ความเข้าใจในหลักการความขัดแย้งทางความคิดในการมองการเมืองที่แตกต่างสามารถนำเครื่องมือทางทฤษฎีเกมมาอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายใต้ระบอบประชาธิปไตย

ดังนั้นเงื่อนไขต่างๆในข้อ (1)-(5) แสดงถึงการคอร์รัปชันในรูปแบบของพฤติกรรมพรรคการเมืองนำไปสู่ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมืองและสังคมภายใต้กรอบการแข่งขันผลประโยชน์จากรัฐธรรมนูญซึ่งเชื่อมโยงกับการใช้นโยบายต่างๆโดยผลประโยชน์ตกอยู่กับกลุ่มผลประโยชน์และอาจเป็นชนวนในเพิ่มความขัดแย้งพื้นฐานภายใต้ระบอบประชาธิปไตยในสังคมไทย

3) ความเข้าใจกรอบการคิดทฤษฎีเกมภายใต้ความขัดแย้งพื้นฐานในสังคมไทย

กรอบการคิดทฤษฎีเกมภายใต้ความเข้าใจความขัดแย้งพื้นฐานเป็นสิ่งที่สำคัญในการอธิบายและเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการเล่นเกมนภายใต้ระบอบประชาธิปไตยในสังคมไทยโดยการเล่นเกมนความเข้าใจความขัดแย้งพื้นฐานประกอบไปด้วยผู้เล่นต่างๆ คือ รัฐบาลภายใต้พรรคประชาธิปัตย์และฐานอำนาจจากพรรคการเมืองใหม่หรือกลุ่มมวลชนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่มีมติไม่ให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญบางมาตรา และพรรคร่วมรัฐบาลทั้ง 5 พรรค ประกอบไปด้วย พรรคภูมิใจไทย พรรครวมใจไทยชาติพัฒนา พรรคชาติไทยพัฒนา พรรคกิจสังคม และพรรคเพื่อแผ่นดินที่มีความเห็นชอบในการให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญบางมาตราในระยะสั้น อีกกรณีหนึ่งก็คือพรรคเพื่อไทยภายใต้การสนับสนุนจากแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติมีเป้าหมายในการให้ความสำคัญกับการนำรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 กลับมาใช้ และ เสนอให้รัฐบาลภายใต้แกนนำพรรคประชาธิปัตย์ให้มีการยุบสภา ดังนั้นพฤติกรรมทางการเมืองสามารถจัดอยู่การเล่นในลักษณะ สาม กลุ่มคือ

กลุ่มที่ 1 รัฐบาลภายใต้พรรคประชาธิปัตย์และฐานอำนาจจากพรรคการเมืองใหม่หรือกลุ่มมวลชนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

กลุ่มที่ 2 พรรคเพื่อไทยภายใต้การสนับสนุนจากแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ

กลุ่มที่ 3 พรรคร่วมรัฐบาลทั้ง 5 พรรค ประกอบไปด้วย พรรคภูมิใจไทย พรรครวมใจไทยชาติพัฒนา พรรคชาติไทยพัฒนา พรรคกิจสังคม และพรรคเพื่อแผ่นดิน

การพิจารณากรอบของความขัดแย้งพื้นฐานและสถาบันการเมืองในสังคมไทยที่เกิดขึ้นจะพิจารณาจากพฤติกรรมจากการแบ่งกลุ่มเป็นหลักใหญ่ คือ กลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 3 ระยะเวลา t ในการเสนอให้โอกาสรัฐบาลในการบริหารประเทศโดยนำเงื่อนไขที่เป็นไปได้ในการพิจารณา (SPC; Support Political Commitment) และ กลุ่มที่ 2 คือ พรรคเพื่อไทยภายใต้การสนับสนุนจากแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ ในการเสนอให้รัฐบาลประกาศการยุบสภา ในระยะเวลา t (OPC; Oppose Political Commitment หรือ Dissolution of Parliament) โดยสรุปแต่ละผู้เล่นจะมีกลยุทธ์ คือ การสนับสนุนการบริหารงานของรัฐบาล และ การไม่สนับสนุนการบริหารงานของรัฐบาล หรือ การยุบสภา โดยการเล่นเกมนซึ่งมีกรอบเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1) กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 2 และ กลุ่มที่ 3 ใช้ระบบการสนับสนุนจากแน่วร่วม และ หน่วยงานราชการ โดยผ่านการเชื่อมโยงจากระบบอุปถัมภ์ ($\partial \in [0,1]$) โดยกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2 สามารถใช้ระบบอุปถัมภ์ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์โดยความเป็นไปได้ในการกำหนดขอบเขตของตัวแปรที่มีความแตกต่างในด้านปัจจัย ดังนั้นผู้เขียนได้ตั้งเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1.1) กลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 3 ได้รับการสนับสนุนจากแน่วร่วม และ หน่วยงานราชการ โดยผ่านการเชื่อมโยงจากระบบอุปถัมภ์ ($\partial_1 = 1$)

1.2) กลุ่มที่ 2 ได้รับการสนับสนุนจากแน่วร่วม และ หน่วยงานราชการ โดยผ่านการเชื่อมโยงจากระบบอุปถัมภ์ ($0 > \partial_2 > 1$)

ค่าของตัวแปรที่เกิดขึ้นเป็นตัวบ่งชี้ถึงระดับอำนาจในการบริหารประเทศโดยผ่านระบบอุปถัมภ์ซึ่งรัฐบาลภายใต้พรรคประชาธิปัตย์มีฐานอำนาจจากการสนับสนุนจากแน่วร่วม และ หน่วยงานราชการ โดยผ่านการเชื่อมโยงจากระบบอุปถัมภ์มากกว่าพรรคเพื่อไทย

2) กลุ่มที่ 2 จะได้ผลประโยชน์จากการเลือกตั้งมากขึ้นก็ต่อเมื่อการตรวจสอบของฝ่ายค้านเพิ่มความพึงพอใจให้กับประชาชนส่วนใหญ่ (ω) แต่กลุ่มที่ 1 หรือ กลุ่มที่ 3 ก็จะเสียผลประโยชน์จากการเลือกตั้ง ($-\omega$) เนื่องจากปัจจัยการบริหารประเทศของรัฐบาลเป็นเชิงลบในระยะเวลา $(t-1)$ ในการบริหารจากสภาวะวิกฤตทางการเมือง และ การเกิด Exogenous shocks หรือ ปัจจัยภายนอก เช่น การเกิดวิกฤตการเงินที่ส่งผลกระทบต่อระดับราคาสินค้าในตลาดโลก (Term of Trade) ซึ่งส่งทำให้ระดับราคาสินค้าในประเทศมีการเปลี่ยนแปลง

3) กลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 3 ที่มีอำนาจในการใช้เสียงข้างมากในรัฐสภาและเป็นฐานอำนาจในการใช้สภาในการผ่านกฎหมาย รวมถึงการใช้อำนาจในการใช้ระบบอุปถัมภ์ และ การเสนอในการแก้ไขกฎหมายต่างๆ โดยกลุ่มที่ 2 จะอยู่ในสถานะพรรคการเมืองฝ่ายค้านและมีอำนาจในสภาไม่มากพอในการแก้ไขกฎหมายต่างๆ

4) ปัจจัยในการบ่งชี้ถึงจุดดุลยภาพของแต่ละผู้เล่นในเกม คือการที่ผู้เล่นเลือกกลยุทธ์ที่มีอยู่และเลือกกลยุทธ์ในรอบเงื่อนไขในการแสดงผลลัพธ์ที่ดีที่สุด (Best-Reply Strategies) ในขณะเดียวกันการที่ผู้เล่นเลือกกลยุทธ์ที่ดีที่สุดที่คิดว่ากลยุทธ์ที่เลือกสามารถให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าอีกกลยุทธ์หนึ่ง (Dominant Strategies)

ขั้นตอนการเล่นเกมความขัดแย้งพื้นฐานและสถาบันการเมืองในสังคมไทยนี้เริ่มจากการพรรคการเมืองขนาดใหญ่ในการใช้ฐานอำนาจในสภา หรือ กลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 3 ในสนับสนุนการบริหารงานของรัฐบาล โดยพรรคการเมืองขนาดเล็ก หรือ กลุ่มที่ 2 ที่ไม่มีการสนับสนุนการบริหารงานของรัฐบาล โดยมีความเป็นไปได้ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งตามลำดับ คือ (P, 1-P) โดยถ้าสังเกตและ

พิจารณาจากผลลัพธ์ของ Payoffs จะเห็นได้ว่าการเล่นเกมความขัดแย้งพื้นฐานของสถาบันการเมืองในสังคมไทยมีลักษณะของเกมการแข่งขันที่บ่งชี้ถึงลักษณะ Constant-Sum Game โดยจะมีผู้ชนะและผู้แพ้ในการการสนับสนุนการบริหารงานของรัฐบาล หรือ ไม่มีการสนับสนุนการบริหารงานของรัฐบาล โดยผู้เขียนได้ใช้ต้นแบบการคิดของ James D. Morrow (1994, 101-104) ในการใช้ทฤษฎีเกมเบื้องต้นโดยการอธิบายกรอบของขนาดของพรรคการเมืองมีผลต่อฐานอำนาจในการใช้นโยบายก่อนการเลือกตั้งในระยะเวลา t ภายใต้กรอบเงื่อนไขของการใช้ระบบอุปถัมภ์ โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้เขียนต้องการใช้ทฤษฎีเกมของ Morrow J. D. ในการบ่งชี้ถึงจุดดุลยภาพ (Non-zero sum game หรือ Nash equilibrium) ในการเล่นเกมซึ่งแสดงถึงความขัดแย้งพื้นฐานและสถาบันการเมืองในสังคมไทย

พรรคการเมืองขนาดเล็ก

		opc _i	spc _i
พรรคการเมืองขนาดใหญ่	OPC _i	(p, 1-p)	(p+ ω , 1-p- ω)
	SPC _i	(p+ ∂_1 - ∂_2 - ω , 1-p- ∂_1 + ∂_2 + ω)	(p+ ∂_1 - ∂_2 , 1-p- ∂_1 + ∂_2)

ตารางที่ 1

เกมการแข่งขันระหว่างพรรคการเมืองขนาดเล็กและพรรคการเมืองใหญ่ในการเล่นเกมความขัดแย้งพื้นฐานและสถาบันการเมืองในสังคมไทยภายใต้กรอบระบอบประชาธิปไตย

ขั้นตอนการหาจุดดุลยภาพ (Nash Equilibrium) ภายใต้กรอบความขัดแย้งพื้นฐานและสถาบันการเมืองในสังคมไทยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

กรณีที่ 1: ถ้าพรรคการเมืองขนาดใหญ่ตัดสินใจยุบสภา เนื่องมาจากรัฐบาลเชื่อว่า ปัจจัยนโยบายการบริหารประเทศจะสามารถเพิ่มคะแนนเสียงจากเดิมและสามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งจากรัฐธรรมนูญที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ภายใต้แรงต่อต้านจากการแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติที่ส่งผลต่อความเสถียรภาพของเศรษฐกิจในทางลบ แต่ พรรคการเมืองเล็กก็จะเลือกกลยุทธ์ที่สนับสนุนการยุบ

สภาเนื่องมาจากการเสียเปรียบจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ในการเป็นรัฐบาลและความล้มเหลวของการตรวจสอบของฝ่ายค้านที่อาจลดระดับความพึงพอใจให้กับประชาชนส่วนใหญ่: $(1 - p < 1 - p + \omega)$

กรณีที่ 2: ถ้าพรรคการเมืองขนาดใหญ่ตัดสินใจในการบริหารประเทศต่อและตัดสินใจโดยไม่มีการยุบสภา ในเวลา t พรรคการเมืองเล็กก็จะเลือกกลยุทธ์ในการบ่งชี้โดยการเสนอกลยุทธ์ที่จะสนับสนุนการบริหารประเทศของรัฐบาล เนื่องมาจากปัจจัยการบริหารประเทศของรัฐบาลเป็นเชิงลบในระยะเวลา $(t-1)$ จากปัญหาวิกฤตทางการเมืองและเศรษฐกิจและอาจทำให้พรรคการเมืองขนาดใหญ่แพ้การเลือกตั้งในระยะเวลา $t+1, \dots, N$: $[(1 - p - \partial_1 + \partial_2 + \omega) > (1 - p - \partial_1 + \partial_2)]$

กรณีที่ 3: ถ้าพรรคการเมืองขนาดเล็กตัดสินใจในการเลือกกลยุทธ์ที่บ่งชี้ถึงการต่อต้านการบริหารงานของพรรคการเมืองขนาดใหญ่ พรรคการเมืองขนาดใหญ่ก็จะลงเอยในการจะเลือกกลยุทธ์ในการตัดสินใจเนื่องมาจาก: $[(p) < \text{หรือ} > (p + \partial_1 - \partial_2 - \omega)]$

กรณีที่ 3: ถ้าพรรคการเมืองขนาดเล็กตัดสินใจในการเลือกกลยุทธ์ที่บ่งชี้ถึงการสนับสนุนการบริหารงานของพรรคการเมืองขนาดใหญ่ พรรคการเมืองขนาดใหญ่ก็จะลงเอยในการจะเลือกกลยุทธ์ในการตัดสินใจเนื่องมาจาก: $[(p + \omega) < \text{หรือ} > (p + \partial_1 - \partial_2)]$

จากกรณีที่ 3 และ กรณี 4 แสดงถึง พฤติกรรมของพรรคการเมืองขนาดเล็กและพรรคการเมืองใหญ่ในการลงเอยและการตัดสินใจในการเลือกกลยุทธ์เนื่องมาจากค่าของความสัมพันธ์ ∂_1, ∂_2 และ ω ที่มีความไม่ชัดเจนในการบ่งชี้ในการตัดสินใจและเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าการใช้ประโยชน์จากระบบอุปถัมภ์มีความสัมพันธ์กับผลประโยชน์จากการเลือกตั้ง (ω) ดังนั้นวิธีการที่ดีที่สุดคือการเชื่อมความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสามโดยแบ่งเป็น สอง กรณี จากกรอบของสมการทั่วไป คือ

ข้อเสนอที่ 1: สมการ $[\omega < (\partial_1 - \partial_2)]$ แสดงถึงปัจจัยที่บ่งชี้ถึงการสนับสนุนและการได้รับประโยชน์จากการใช้ระบบอุปถัมภ์ (∂) กับหน่วยงานราชการต่างๆ และการตัดสินใจในการบริหารประเทศต่อโดยพรรคการเมืองขนาดใหญ่จะได้เปรียบในเชิงโครงสร้างและแง่มุมการใช้อำนาจในสภาผ่านระบบอุปถัมภ์และนำมาสู่โอกาสในการได้รับชัยชนะมากขึ้นในระยะเวลา $(t+1, \dots, N)$ เช่น การใช้ระบบอุปถัมภ์ (∂) กับกระทรวงมหาดไทยที่เป็นฐานเสียงในการเพิ่มผลประโยชน์จากการเลือกตั้งส่วนพรรคการเมืองขนาดเล็กก็จะต่อต้านการบริหารงานของรัฐบาลของพรรคการเมืองขนาดใหญ่จากปัจจัยวิกฤตทางการเมือง และ การบริหารเชิงลบซึ่งส่งผลกระทบต่อคะแนนเสียงและการได้เปรียบในเชิงยุทธศาสตร์: $[(p) < (p + \partial_1 - \partial_2 - \omega)]$ และ $[(p + \omega) > (p + \partial_1 - \partial_2)]$

จุดดุลยภาพ = (Support Political Commitment, Oppose Political Commitment)

ข้อเสนอที่ 2: สมการ $[\omega > (\partial_1 - \partial_2)]$ แสดงถึงปัจจัยการได้รับประโยชน์จากการเลือกตั้ง (ω) แต่ปัจจัยจากการต่อต้านจากแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ ความล้มเหลวของการแก้รัฐธรรมนูญ และการบริหารในเชิงลบ ทำให้พรรคการเมืองขนาดใหญ่และตัดสินใจยุบสภา ส่วนในแง่ของพรรคการเมืองขนาดเล็กก็จะเลือกกลยุทธ์การยุบสภา เช่นกัน : $[(p) > (p + \partial_1 - \partial_2 - \omega)]$ และ $[(p + \omega) > (p + \partial_1 - \partial_2)]$

จุดดุลยภาพ = (Oppose Political Commitment, Oppose Political Commitment)

ดังนั้นข้อเสนอที่ 1 เป็นข้อเสนอที่ดีที่สุดในการวิเคราะห์ความขัดแย้งพื้นฐานและสถาบันการเมืองในสังคมไทยจากการเปรียบเทียบกับ ข้อเสนอที่ 2 เนื่องมาจากผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นมีความเป็นไปได้ในการวิเคราะห์พฤติกรรมทางการเมืองในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในทางวิชาการได้เสนอความเป็นไปได้ในการหาวิธีและแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากปัจจัยทฤษฎีทางการเมืองเช่น ขนาดของพรรคการเมืองที่มีความใกล้เคียงกันในฐานะอำนาจและขนาด แต่ สถาบันการเมืองของประเทศไทย ประกอบไปด้วย พรรคการเมืองที่มีจำนวนมากและขนาดที่มีความแตกต่างกัน เช่น พรรคภูมิใจไทย พรรครวมใจไทยชาติพัฒนา พรรคชาติไทยพัฒนา พรรคกิจสังคม และพรรคเพื่อแผ่นดิน ทำให้ พรรคการเมืองขนาดเล็ก หรือ พรรคร่วมรัฐบาลที่มีแนวโน้มในการใช้ประโยชน์ของขนาดในการมีฐานอำนาจผ่านระบบอุปถัมภ์ในการจัดตั้งรัฐบาลและนำมาสู่อำนาจเพื่อประโยชน์ของตนเองและเป็นชนวนในการสร้างความขัดแย้งที่รุนแรงมากขึ้น เช่น การคอร์รัปชันเชิงนโยบาย และความขัดแย้งจากผลประโยชน์ที่ได้มาจากรัฐธรรมนูญ วิธีการแก้ไขปัญหาความแตกแยก ไม่สามารถใช้แนวทางแก้ปัญหาโดยใช้ทฤษฎีโดยตรง แต่ต้องเอาแนวทางทางทฤษฎีมาคิดอย่างรอบคอบ หรือต้องคิดแนวทางใหม่ๆ โดยการปฏิรูประบบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่ไม่สมบูรณ์หรือครึ่งใบ ให้กลายเป็นระบบประชาธิปไตยที่แข็งแกร่งหรือเต็มใบ โดยดูจากการเชื่อมโยงของระบบการปกครองแบบทางการ เช่น พฤติกรรมทางการเมือง ข้าราชการ ตุลาการ และการปกครองแบบไม่เป็นทางการ หรือวัฒนธรรมต่างๆที่ถูกปลูกฝังให้เกิดระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย และที่สำคัญต้องลดเรื่องของการใช้ระบบอุปถัมภ์และสินน้ำใจให้เหลือน้อยที่สุด ดังนั้นวิธีการแก้ไขที่ดีที่สุดคือ การใช้นโยบายที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจและรักษาผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่ายผ่านระบบการเลือกตั้งแบบใหม่ภายใต้รัฐธรรมนูญที่เหมาะสมกับระบอบสถาบันโดยรวม

บทสรุปทฤษฎีเกมสำหรับนักรัฐศาสตร์และความขัดแย้งในสังคมไทย

ความขัดแย้งในสังคมไทยเกิดขึ้นจากการรัฐประหาร (Irregular Government) หรือ ความไม่เป็นปกติของระบอบการปกครองโดยใช้อำนาจผ่านระบบรัฐสภาภายใต้ระบบทหาร และความล้มเหลวของการใช้รัฐธรรมนูญ ปี 2550 ที่ผ่านมาเป็นชนวนที่ทำให้เกิดตัวแปรความขัดแย้งทางสังคม โดยการ

รัฐประหารอาจผลประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมและไม่ผ่านระบบประชาธิปไตยในการยึดอำนาจจากฝ่ายบริหาร โดยพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นข้อเท็จจริงที่บ่งชี้ถึงความล้มเหลวของระบอบประชาธิปไตย เช่น การใช้รัฐธรรมนูญ 2550 ภายใต้อำนาจของคณะปฏิรูปการปกครองและใช้ระบอบประชาธิปไตยแบบไม่สมบูรณ์ โดยรัฐธรรมนูญ 2550 ได้ใช้มาตราต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งของคำว่า “ความขัดแย้งของระบอบประชาธิปไตยกับวัฒนธรรมทางการเมือง” และบ่งชี้ถึงความขัดแย้งทางด้านพื้นฐานทางด้านการคิดที่นำไปสู่วิกฤตทางการเมืองในปัจจุบัน ซึ่งก่อให้เกิดความล้มเหลวในรูปแบบต่างๆ เช่น สถานะการเมืองที่ไม่มั่นคง (Political Instability) และ การใช้นโยบายต่างๆ ที่ล้มเหลว และลำช้า (Policy Uncertainty)

ดังนั้นความเข้าใจในแนวคิดและกรอบทฤษฎีเกมกับความสัมพันธ์ในระบอบประชาธิปไตยมีความสำคัญอย่างมากเนื่องมาจากระบอบประชาธิปไตยเป็นปัจจัยหนึ่งที่กำหนดและเป็นเงื่อนไขในการให้การออกแบบนโยบายต่างๆ ที่พรรคการเมืองได้มีสิทธิ์ในการใช้นโยบายต่าง ๆ นั้น นโยบายจึงเป็นเครื่องมือในการหาเสียง เช่น นโยบายการศึกษา นโยบายความมั่นคง และอื่นๆ การได้รับชัยชนะจากการเลือกตั้งเป็นสิ่งสำคัญในมุมมองของพรรคการเมืองเนื่องมาจากการที่พรรคการเมืองสามารถจัดตั้งรัฐบาลได้อย่างสมบูรณ์และน่านโยบายที่ได้เสนอนำมาใช้เพื่อประโยชน์ของประชาชนแต่หลักการของอำนาจที่มาเป็นสิ่งที่น่าคิดว่ามีหลักการใดบ้างที่สนับสนุนการได้มาของอำนาจและพฤติกรรมของพรรคการเมืองภายใต้ระบอบประชาธิปไตย กรอบแนวคิดของทฤษฎีเกมมีความสำคัญมากสำหรับนักวิชา รัฐศาสตร์เนื่องมาจากการวางแผนและกลยุทธ์ในนโยบายจะต้องใช้กรอบเงื่อนไขในการตัดสินใจ เช่น การใช้ประชามติของประชาชนในสังคมไทยในการยอมรับรัฐธรรมนูญปี 2550 เนื่องมากรอบการคิดคือ ให้ประชาชนยอมรับการใช้รัฐธรรมนูญปี 2550 จากการทำประชามติโดยรัฐบาลสามารถบริหารประเทศได้ต่อไปและกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจให้น้อยที่สุด แต่กรอบการคิดและการวางแผนที่นำมาสู่ความมาชัดเจนในผลลัพธ์ที่ดีจำเป็นต้องใช้หลักการและเหตุผล อย่างรอบคอบเนื่องมาจากประชาชนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เพียงพอและไม่เข้าใจรัฐธรรมนูญปี 2550 ดังนั้น การวางแผนและกลยุทธ์ที่ได้มาจากการใช้อำนาจจากการรัฐประหารสามารถนำมาสู่อุปสรรคในการพัฒนาเศรษฐกิจ รวมถึงก่อให้เกิดความขัดแย้งทางสังคมที่ไม่อาจแก้ไขได้ โดยกรอบทฤษฎีเกมจะมาช่วยในการวิเคราะห์และวางกรอบการคิด หรือ การวางแผนและกลยุทธ์ ให้นักรัฐศาสตร์ ในการวางกฎเกณฑ์และนำมาสู่การแก้ไขปัญหาทางการเมืองได้อย่างดีที่สุด

บรรณานุกรม

- Anne O. Krueger, "Why Trade Liberalization is good for Growth", *The Economic Journal*, Vol. 108, No. 450. (Sep., 1998), pp. 1513-1522
- Arend Lijphart, *Patterns of Democracy: Government Forms and Performance in Thirty-six Countries* (New Haven: Yale University Press, 1999).
- Burkhart Ross E.; Michael S. Lewis-Beck, Comparative Democracy: The Economic Development Thesis, *The American Political Science Review*, Vol. 88, No. 4, (Dec., 1994), pp. 903-910.
- Burton A. Abrams and Kenneth A. Lewis, "A Median-Voter Model of Economic Regulation", *Public Choice*, Vol. 52, No. 2 (1987), pp. 125-142
- James D. Morrow (1994) *Game Theory for Political Scientists*, Princeton University Press, pp. 1-365.
- Jess Benhabib and Adam Przeworski, "The Political Economy of Redistribution under Democracy", *Economic Theory*, Vol. 29, No. 2, Symposium in Honor of Mukul Majumdar (Oct., 2006), pp. 271-290.
- North, Douglass C. and Barry R. Weingast, "Constitutions and Commitments: The Evolution of Institutions Governing Public Choice in Seventeenth-Century England", *The Journal of Economic History*, 49:4 (December 1989) pp. 803-832.
- Pier Carlo P., (1997), *Regional Agreement as club: The European Case, The Political Economy of Regionalism*, Columbia University Press, New York, pp. 107- 133
- Root, Hilton L., Mesquita De Bueno Bruce (2000), *Governing for Prosperity: When Bad Economics is Good Politics*, Yale University Press/ New Haven and London, pp. 1-16.